

Ordføreren (Aksel Jensen): Da der ikke er stillet Ændringsforslag til § 17, skal jeg blot gøre opmærksom paa, at der under Nr. 78 i Betænkningen er taget Forbehold med Hensyn til et Tilskud til Afholdelse af det andet nordiske Haandværker-Skolemøde i København 1929. Det er en Bevilling paa 25 000 Kr., der her er taget Forbehold overfor. Endvidere er der under Nr. 79 anført et Samraad med Ministeren, hvorunder er forhandlet om Fortolkningen af Banklovens § 13, 3die Stykke. Da der ikke er stillet Ændringsforslag, skal jeg blot henvise ærede Medlemmer til de Oplysninger, der findes i Betænkningen.

Korsgaard: I Betænkningen findes aftrykt Oplysninger angaaende, hvad de to om Landmandsbankens Forhold nedsatte Udvalg, det ene kaldet Tremandsudvalget, det andet kaldet Tomandsudvalget, har kostet. Der kan jo ikke være Tvivl om, at de Oplysninger, der gives i den dér optrykte Skrivelse, har vakt nogen Opmærksomhed ud over Landet. Ved Finanslovsforslagets første Behandling udtalte jeg med Hensyn til Landmandsbankens Afviklingsafdeling, at jeg principielt fandt det meget uheldigt, at Ministeriets Departementschef var Formand for dennes Bestyrelse, da Ministeriets Øje derved paa en Maade var lukket, idet dette, at den paagældende Embedsmand i Bestyrelsen gik med til det ene eller det andet, i Virkeligheden saa nogenlunde betød, at Ministeriet ogsaa maatte gaa med hertil. Nu omhandler Skrivelsen jo ikke Afviklingskassen, men jeg tror dog at have Lov til at sige, at hvis man havde holdt Linien ren paa dette Punkt, vilde de Afgørelser, der, som det fremgaar af Skrivelserns Bilag, har fundet Sted, vistnok ikke have fundet Sted. Man kan jo sige, at Ministeren skulde selv kunne handle rigtigt i Forhold af den paagældende Art, men jeg mener at turde sige, at den daværende Minister for Industri, Handel og Søfart, det nuværende ærede Medlem Hr. Slesbager, ikke har handlet rigtigt ved den Afgørelse, der ifølge Opgørelserne i Skrivelsen foreligger. Jeg føler mig, som sagt, overbevist om, at hvis han ved sin Side havde haft en Departementschef, der stod fuldkommen neutral overfor hele Problemet, vilde Afgørelserne ikke være faldet, som sket er. Naar man fra mange Sider — og der kan efter Debatteerne i Finansudvalget ikke være Tvivl om, at der indenfor Finansudvalget praktisk talt er fuldkommen Enighed om, at der paa dette Omraade er sket Ting, man ikke finder rigtige —, naar man altsaa, som sagt, fra mange Sider er enig i, at der

ikke er handlet paa rigtig Maade med Hensyn til disse to Udvalg, kan det jo have forskellig Begrundelse. Nogle kan være af den Mening, at der er handlet urigtigt, ud fra den Betragtning, at der er givet for store Honorarer. Denne Begrundelse er for mig ikke den afgørende. Jeg kan ikke bedømme, hvor meget Arbejde de forskellige Medlemmer har haft i disse Udvalg; det er altsaa ikke dette Punkt, der for mig er det afgørende. Derimod kan man spørge — og jeg synes med Rette —: Har Tomandsudvalget ikke i Virkeligheden saa nogenlunde overflødiggjort Tremandsudvalget? Eller — sagt paa en anden Maade —: Holdt Tremandsudvalget ikke op med sit Arbejde, den Gang Tomandsudvalget traadte til? Jeg ved jo, at naar man skal begrunde de efter danske Forhold ret høje Honorarer, der her er Tale om, vil man gøre det ved at henvise til det kolossale Arbejde, som de paagældende har haft. Nu tror jeg, at man undertiden er tilbøjelig til at gøre et Arbejde kolossalt, skønt det i sig selv ikke er saa forfærdelig kolossalt. Men det er da i hvert Fald givet, at det samme Menneske kan ikke have kolossalt stort Arbejde med en hel Række Ting; det er nu en Gang menneskelig uoverkommeligt. Altsaa en Mand, der var Medlem af begge Udvalg, og som ved Siden af har haft et Departement under sig, kan ikke have haft et kolossalt Arbejde med alle tre Virksomheder. Jeg tror at turde sige, at de, som vil paastaa noget saadant, siger noget, som der ikke er sund Mening i. Altsaa, Forholdet er det, at det ene af Udvalgenes Medlemmer har siddet i begge Udvalg og tillige været Departementschef.

Jeg vil antage, at Tomandsudvalgets Nedsættelse i Virkeligheden har gjort Tremandsudvalgets Arbejde saa nogenlunde overflødig; og jeg spørger derfor den højtærede Minister, om denne Opfattelse ikke er i hvert Fald saa nogenlunde rigtig. Det er imidlertid ikke alene dette Problem, der melder sig, naar man betragter de to Skrivelser. Det er ogsaa det Problem, hvilket Arbejde man kan paalægge en Embedsmand. Og her bliver da Spørgsmaalet, om der ikke er Embedsmænd, der har oppebaaret Honorarer i Kraft af, at de har haft et Arbejde for disse Udvalg, til Trods for, at de som Følge af deres Embedes Natur i Virkeligheden burde udføre dette Arbejde uden særligt Honorar.

Mit Partis Stilling til Embedsvæsenet i al Almindelighed er jo ingenlunde den, at vi finder, at de højeste Embedsmænd er lønnede akkurat, som de burde være; og vi er paa ingen Maade imod, at man gaar til